

Arrest

nr. 104 278 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2009 + aanvulling d.d. 03.02.2012 werd ingediend door :

J.S. (R.R.: ...) nationaliteit: India geboren op [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215*571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing,

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend Op 04,01.2003, Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij altijd illegaal in België verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds meer dan 10 jaar in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (m.n. dat hij verschillende lidkaarten kan voorleggen, dat hij attesten kan voorleggen van een dokter dat hij foto's voorlegt, dat hij verklaringen kan voorleggen van kennissen en vrienden, dat hij werkbereid is, dat hij een werkbelofte kan voorleggen en dat hij een arbeidsovereenkomst d,d,01,09.2011 kan voorleggen) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Bijgevolg verzoek ik u do or afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2006), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten * (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

1.2. De voormelde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 juli 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de instructie van 19 juli 2009, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, gelezen in samenhang met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker licht toe als volgt :

"2.1. Eerste middel: schending van artikel 9bis en 62 Verblijfswet, de instructie van 19 juli 2009, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen. De motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens –en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag zich beroep op de Instructie van 19 juli 2009 en voert aan in de beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009) en bijgevolg dat de aldaar vermelde criteria niet van toepassing zijn.

De bestreden beslissing vermeld uitdrukkelijk in de aanhef van haar beslissing dat zij geen toepassing wenst te maken van de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker diende op 8 november 2009 een aanvraag in, waarbij gevraagd werd toepassing te maken ten zijnen gunste van criterium 2.8B van de Instructie van 19 juli 2009.

Deze instructie werd inderdaad vernietigd door de Raad van State.

Dit neemt niet weg dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een algemeen en publiekelijk engagement opnam om de criteria op grond van zijn discretionaire bevoegdheid toch te blijven toepassen.

Dit werd trouwens ook in talrijke beslissingen van verwerende partij formeel bevestigd (zie bijv. stuk 3): "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Rad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen (...)

(eigen onderlijning)

Het is onwettig om bij bestreden beslissing voor het eerste, in strijd met de volgehouden houding tot dan, de toepassing van de instructie te weigeren.

Verzoeker kon er redelijkerwijs op vertrouwen dat huidige aanvraag effectief zou onderzocht worden in het licht van de instructie van 9 december 2009.

*De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheids -en vertrouwensbeginsel, stellen dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags -of beleidsregel van de overheid. Een door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachting moet daarom in de regel worden gehonoreerd (zie in fiscale aangelegenheden: Cass. 3 juni 2002, FJF 2003/1; Cass. 11 juni 2004, FJF nr. 2004/241; Rb. Antwerpen 8 april 2002, Fisc. Koer. 2002, 297; Rb. Brussel 6 september 2002, TFR 2003, 240; Antwerpen 13 december 2002, Fisc.Koer. 2003, 246; Bergen 5 december 2003, FJF 2004/121; SCORIELS, "Le principe de confiance légitime en matière fiscale et la jurisprudence de la Cour de Cassation", J.T. 2003, 301-310; HENDRICKX, C., *Inkomstenbelasting 2002-2004, in Fiscale Rechtspraakoverzichten, Larcier, Brussel, 29*)*

*Een beleidslijn, gemaakte afspraak of rechtmatige verwachting kan alleen voor de toekomst worden gewijzigd (cf. Antwerpen 24 december 1996, FJF 1997, 31; Antwerpen 21 november 2000, FJF 2001, 74; Rb. Brussel 12 oktober 2001, FJF 2002, 61 ; Rb. Antwerpen 24 juni 2005, Fisc. Nr. 1001/12; Brussel 22 september 2005, Fisc. Nr. 1011/12; Rb. Namen 19 april 2006, Fisc. 1032; M. DE JONCKHEERE, M. MAUS en M. DELANOTE, *Fiscale procedure, die Keure, Brugge, 2007, 14*).*

De administratie kan nooit retroactief terugkomen op een regeling die vroeger werd aanvaard, zelfs niet indien de aanvaarding enkel stilzwigend was (Luik 4 november 1998, Fisc.Koer 1999, 234; zie ook Antwerpen 24 december 2002, Fisc.Koer 2003, 325, noot M. DERYCKE, Rb. Hasselt 27 november 2002, Fisc.Koer 2003, 325; Antwerpen 17 februari 2004, Fisc. Koer 2004, 427; Rb. Brussel 12 maart 2004, Fisc.Koer. 2004, 397, noot W. DEFOOR; A. SAYDE, "La force contraignante des accords conclus avec l'administration fiscale", C&FP 2004, 177-187).

Zelfs wanneer geen expliciete toezeggingen werden gedaan, kan niet met terugwerkende kracht worden teruggekomen op een beleidslijn die de facto steeds werden uitgevoerd (Antwerpen 15 januari 1996, Fisc.Koer. 1996, 182, noot VAN DEN EECKHAUT, R.; in dezelfde zin: Bergen 17 mei 2002, FJF 2002/241).

Sommige rechtspraak gaat nog een stap verder: zelfs wanneer een formeel engagement geen steun vindt in de wet, blijft de administratie gebonden door een belofte uit het verleden. Zelfs indien de toezegging afgeleid wordt uit een vaste gedragslijn, kan het nooit met terugwerkende kracht worden opgezegd. Wanneer in een dergelijk geval het legaliteitsbeginsel in conflict komt met het beginsel van rechtszekerheid, dient voorrang gegeven te worden aan de rechtszekerheid (Antwerpen 1 april 1997, Fisc.Koer. 1997,313).

In voorliggend dossier is er niet alleen het algemeen gekende engagement van de staatssecretaris. Op 13 september 2011 nam verwerende partij reeds een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard overwegende (stuk 2):

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9b/s van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Rad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen (...)"

(eigen onderlijning)

Er werd dus in het dossier van verzoeker zelf UITDRUKKELIJK bevestigd dat verwerende partij toepassing zou maken van de vernietigde instructie !

Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich inderdaad tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).

De criteria in de instructie kunnen niet toegepast worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria

voorzien en kan de staatssecretaris dus wel nog de criteria van de instructie toepassen (RvV nr. 53.240, 16 december 2010).

Door na het vernietigingsarrest verwerende partij te kennen te geven, wel toepassing te zullen maken van de instructie, heeft verwerende partij een gerechtvaardigde verwachting doen ontstaan bij de rechtzoekende, zodat de wijziging van deze gedragslijn (voor een reeds ingediend aanvraag), een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel en het beginsel van rechtszekerheid.

2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis en 62 Verblijfwet. de instructie van 19 juli 2009. artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de elementen aangevoerd in de verschillende aanvragen

betreffende de integratie en verankering.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker sinds 2000 illegaal verblijft op het grondgebied om te besluiten als volgt:

"dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.01.2003 (...). Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds meer dan 10 jaar in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (...) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie".

De bestreden beslissing overweegt dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien deze te wijten zijn aan de eigen houding van verzoeker. Het principe wordt gehanteerd dat men niet illegaal in het land mag verblijven.

De bestreden beslissing besluit dan ook dat argumenten die ontstaan tijdens illegaal verblijf (integratie, lange verblijfsduur) aldus geen voldoende reden kunnen zijn van regularisatie.

Hierdoor wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet. Artikel 9bis Vw. stelt nergens als voorwaarde dat de argumenten niet mogen ontstaan uit illegaal verblijf. Deze redenering is trouwens strijdig met het principe zelf van artikel 9bis Vw, doch ook met de beleidslijnen van verwerende partij zelf.

Dit blijkt trouwens ook uit de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 zelf, waar vermeld Bepaalde prangende humanitaire situaties worden beschreven.

Nergens uit de instructie blijkt dat elementen die ontstaan tijdens illegaal verblijf, buiten beschouwing zouden moeten worden gelaten.

In dezelfde zin kan verwezen worden naar de instructie van 6 december 2006 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 waarbij het begrip prangende humanitaire situatie wordt gedefinieerd.

Ook kan verwezen worden naar artikel 2.1.2M2 van de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid (B.S. 19 december 1998) aangehaald dat stelt:

"Een aanvrager in aanmerking voor regularisatie, (...) indien hij goed geïntegreerd is. Hierbij wordt o.m. rekening gehouden met taalkennis, tewerkstelling en integratie in het maatschappelijk leven. In het geval van families met schoolgaande kinderen, wordt deze integratie vermoed, dit wil zeggen dat de regularisatie wordt toegekend, tenzij er ernstige tegenindicaties zijn".

Nergens kan de voorwaarde uit afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ... indien deze ontstaan zijn uit illegaal verblijf.

Zelfs indien de staatsecretaris de gegrondheid van de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, nog laat hem dit niet toe

om een voorwaarde aan de wet toe te voegen door bij wijze van algemene regel te stellen dat de argumenten/elementen niet mogen ontstaan uit illegaal verblijf.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratie-inspanning niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroepen heeft, vernietigd werd, zodat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn. Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekers lange verblijf louter het resultaat is van zijn eigen houding, nu hij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl hij alles in het werk had dienen te stellen om dat wel te doen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont met zijn eenvoudige stelling dat er op stereotiepe wijze is gemotiveerd, evenmin aan dat ze, in het licht van de elementen die hij had aangevoerd bij zijn aanvraag, niet afdoende zou zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aannemelijk gemaakt

2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

2.4. Verzoeker is van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen. Ingevolge deze vernietiging en de gevolgen daarvan kan verzoeker zich evenmin beroepen op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). In die zin kan verzoeker dan ook niet verwijzen naar beslissingen die ten aanzien van hem werden genomen en waarin zou zijn geoordeeld dat de bevoegde staatssecretaris zich had geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria zoals ingeschreven in de instructie te blijven toepassen. Verzoeker, die aangeeft dat dit *in casu* ook had dienen te gebeuren, gaat daarmee voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij, door aldus te handelen, haar appreciatiebevoegdheid ingeperkt ziet, hetgeen in strijd is met haar discretionaire bevoegdheid, en op die wijze zelfs voorwaarden –met name deze zoals opgesomd in de criteria, toevoegt aan de wet (zie o.a. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen.

2.5. Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij, door te stellen dat argumenten die zijn ontstaan tijdens het illegaal verblijf geen voldoende reden kunnen zijn voor regularisatie, een voorwaarde toevoegt aan de wet. Artikel 9*bis* stelt dit immers nergens. Deze redenering is strijdig met het principe zelf van artikel 9*bis* en met de beleidslijnen van de verwerende partij, zoals blijkt uit de vernietigde instructie, de instructie van 6 december 2006 en de Omzendbrief van 15 december 1998, waaruit niet blijkt dat geen rekening mag worden gehouden met integratie die is ontstaan in illegaal verblijf.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 9*bis* geen voorwaarden stelt voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. Integendeel, de verwerende partij heeft ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid. Zij oordeelde, op grond van de argumenten die door verzoeker waren aangebracht in zijn aanvraag, dat zijn lange verblijf louter het resultaat is van zijn eigen houding, nu hij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl hij alles in het werk had dienen te stellen om dat wel te doen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij zich hierbij zou laten leiden tot een dwingende regel die elke appreciatiebevoegdheid in haren hoofde zou uitschakelen en dus al evenmin dat zij, door in het onderhavige geval te oordelen dat verzoeker zich niet kan beroepen op zijn integratie nu hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem reeds in januari 2003 werd betekend, een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Overigens wordt door de verwerende partij niet in het algemeen of op stereotiepe wijze verwezen naar het illegaal verblijf als dusdanig, maar aan de onwil die verzoeker heeft geëtaleerd om gevolg te geven aan een in zijn hoofde genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 9*bis* zou hebben geschonden door aldus te oordelen, en al evenmin, verwijzend naar een schending van de motiveringsplicht waaronder moet worden volstaan de materiële motiveringsplicht, dat kennelijk onredelijk zou zijn gehandeld. De verwijzing naar het feit dat nergens uitdrukkelijk wordt verwezen naar de mogelijkheid om een aanvraag af te wijzen omwille van de in de thans bestreden beslissing geïndiceerde toestand, doet daaraan geen afbreuk, gezien de ruime discretionaire bevoegdheid. Een verwijzing overigens naar de vernietigde instructie is overigens, zoals reeds gesteld, niet dienstig.

2.6. De beide middelen zijn in geen van hun onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS